

„Á nei, men það er tá alt ov galið at tit skuldu ómakað tykkum fyrri hetta neyðars bands skuld,“ segði Ranla rinandi og risti á hövðinum, sum um hon var rættuliga hörm um hetta. „Koma higar til ein slikan gamlan krók av eini kelling.“

Jóhanna bleiv bleyt um hjartað. Tað gjørdi so gott, hvat Ranla segði, og røddin var so mild og góð, at hon mátti undrast.

„Sig tað so,“ segði Lisa tanta og slepti hondini á Jóhannu.

Jóhanna rætti tann litla pakkann upp móti Ranlu við einum bønandi eygnabrá.

„Hetta er silkibandið, tygum spurdu eftir í gjár,“ segði Lisa tanta. „Jóhanna hevði funnið tað á gólvinum. — Sig tað nú, Jóhanna.“

Men Jóhanna segði einki, bara varð við at hyggja at Ranlu, meðan tað sitraði um munnvikarnar á henni.

„Viðgang nú alt fyrri gomlu Ranlu,“ álegði tantan. „Tú fann silkibandið og so stjólt tú tó, og aftaná leyg tú og segði, tú ikki visti um tað. Var tað ikki so?“

Jóhanna nikkaði uttan at sleppa eygunum av andlitinum á Ranlu.

„Ánei, ánei, sig tó ikki so ljótt tó,“ segði Ranla og klappaði varliga við tí Uttasta av kropnu fingrum sínum Jóhonnusar upp-rættu hond, sum helt á pakkannum.

„Liggur nakað og rekt á gólvinum, so tekur eitt barn tað eyðvitað upp. Og síðan hevur hon ikki komt sær at siga tað, stakkalín.“

Jóhanna hevði hug til at kasta seg um hálsin á Ranlu og kyssa hana, men hon segði bara: „Tú er góð tú, Ranla,“ og so beit hon seg í undirvørrina, tí hon vildi ikki fara at gráta.

„Tað er ikki rætt, tað tygum siga, Ranla,“ segði Lisa tanta og harkaði strangt. „Men tað hava tygum einki skil fyrri.“

„Hav bara bandið tú, litla,“ teskaði ranla og tryggaði fingrarnar á Jóhannu um pakkann. „Tú skal so gjarna eiga tað til dukku tína.“

„Nei, so eiðasørt!“ Lisa tanta ríkti pakkann frá Jóhannu: „Eg leggi tað her á kurvina hjá tygum. Bið nú Ranlu um fyrigeving.“

„Fyrigevið mær,“ segði Jóhanna og smiltist við skelvandi munn.

„Ja ilikamata mitt barn,“ nikkaði Ranla og sló út við hondini.

„Eg skal ongantið gera tað meira,“ legði Jóhanna djartv aftrat.

„Kom so,“ segði tantan. „Favæl Ranla.“

Í tí sama Jóhanna skuldi fylgja eftir tantuni gjøgnum dyrnar, leyp hon kvikliga aftur til seingina og segði bráðliga: „Tú skal fáa ein bláan silkikjola frá mær, tá eg veri stór, makan til tann hjá mammuni og fýrhjoltan vogn við tveimum rossum fyrri,“ og puts var hon burtur aftur, aðrenn Ranla fekk tíð at svara.

II

Tað var dagin fyrri at foreldrini hjá Jóhannu skuldu koma aftur.

Seinnaapartin ruddaði Lisa tanta í seymiborði sínum, meðan Jóhanna stóð við síðuna av og hugdi at. Í tí mittasta rúminum var ein hópur av mislittum broderusilki, sum Jóhanna fekk loyvi til at leggja til rættis.

Tá tær seinni fingur sær ein drekkamunn, og Lisa tanta skuldi hava fatur á kanvas-seyming sínari, saknaði hon ein silkivinsil.

„Tann ljósareyði rásilkivinsilin, tú hevði í hondini, Jóhanna, hvat hevur tú gjørt av honum?“ spurdi hon, meðan hon sóknaðist á gólvinum og í seymiborðinum.

„Eg legði hann har.“

„Her er hann ikki. Tað er púra ófatiligt,“ segði hon ørg, meðan hon leitaði í hvørjum rúmi. „Hvar kann tó sovorðið nakað bliva av.“

„Kanska er hann dottin niður á vegin, tí vindeygjað stóð opið,“ helt Jóhanna, sum var blivin sitandi við náttverðaborðið.

Lisa tanta hugdi bráðliga upp og harkaði. So fór hon yvir til Jóhannu og setti seg beint imóti henni, legði seg framyvir við albogunum á borðkantinum og hugdi at Jóhannu, sum bleiv reyð.

„Veitst tú ikki um hann, Jóhanna?“

„Nei!“

Tantan harkaði einaferð aftrat og varð við at hyggja at henni.

„Eg havi ikkitikið hann, tanta!“ rópti Jóhanna uppøst av teim hvössu eygunum á tantuni, sum sóu út, sum kundu tey dottið niður á borðið, útspilaði, sum tey vóru, tá ið ongar brillur vóru til at forða tí.

Lisa tanta bleiv við at stara at henni.

„Eg havi ikki, hoyrir tú! Ikki sætt þann heldur!“ Jóhanna vant seg á stólinum.

„Tú lýgur!“ segði tantan hart. „Eg siggi tað á tær; eg sá tað beint á tær. Hvørjum rødnaði tú annars av?“

„Ja, biða tú bara til mamman kemur!“ Jóhanna hótti ovursint móti tantuni við sinum knýtta neva.

Lisa tanta skeyt stólin út frá borðinum, rætti seg upp í sínari fullu hædd, og fór yvir at speglinum, har homlubandið var krógvað.

Jóhanna gav seg at stórgráta við viðopnum munn, meðan samankreptu eyguni fylgdu við hvat tantan gjørdi.

„Vilt tú nú siga sannleikan ella ikki?“ spurdi tantan, sum var komin aftur við homlubandinum í hondini, og so greip hon Jóhannu í økslina og rykti hana av stólinum.

„Eg havi ikki tikið nakra silkidukku!“ skrálaði Jóhanna og vendi sitt blásprongda andlit upp móti tantuni.

„So skal tú smakka homlubandið.“

„Á nei, ikki sláa meg, tanta!“ Jóhanna greip hamskipt í hendurnar á Lisu tantu. „Eg havi ikki gjørt tað! Ikki sláa meg, góða søta tanta.“

Tantan setti seg niður, legði við makt Jóhannu á búkin yvir knøini á sær, togaði skjúrtið upp og flongdi hana við homlubandinum.

Jóhanna brølaði, meðan hon kempaði og striddist fyrri at sleppa leys.

„Nú so,“ segði tantan tivandi, tá hon var móð í arminum — hon læt Jóhannu gliða niður á gólv. — „Hevur tú nú hugsað teg um?“

„Eg havi ikki gjørt tað,“ hikstraði Jóhanna og trampaði aftur og fram. Hon fekk ikki staðið still, av sviða eftir sløgnum.

„Gott, so fært tú meir.“ Tantan tók aftur fatur í Jóhannu, men við einum ræðsluskriggi kastaði Jóhanna seg inn at henni og krøkti seg í armarnar á henni.

Lisa tanta hugsaði seg eitt sindur um. So fór hon upp, tók Jóhannu í hondina og leiddi hana inn í barnakamarið, har hon í tøgð læt hana úr. Jóhanna græt alla tíoðina.

Tá ið Jóhanna var komin í náttkjólan og var klár at fara í song, tók tantan um báðar hendur hennara og segði: „Torir tú at biða og geva teg í Guds hendur í kvøld, Jóhanna?“

„Ja, tað tori eg væl,“ hikstraði Jóhanna, „men eg vil ikki, tí tú hevur sligið meg.“

„Og tú leggur teg at sova við hasari lygnini á tær?“

„Tað er tú sum lýgur!“ kom tað skriggiandi og hikstrandi frá Jóhannu.

„So, tí vil hava meira homluband?“

„Nei, nei, nei,“ rópti Jóhanna og rætti hendurnar biðandi upp móti tantuni. Hon geispaði eftir ondini, og bróstið og akslarnar gingu kik.

Tantan segði einki, bara legði Jóhannu yvir enda á fangið á sær, brettið náttkjólan upp og hevði homlubandið á loft til fleinging.

Tá breyt ein bullandi hikstran út úr Jóhannu. Kroppurin gjørdist stívur, og beini stóðu beint út.

Tantan hvakk við. Hon blakaði Jóhannu í seingina, gníggjaði henni undir iljarnar við einum vátum klæði og gav henni dropar. So pjakaðist hon stillisliga har inni, meðan Jóhanna græt seg í svøvn.

Aðrenn Lisa tanta fór út úr kamarinum, stóð hon eina løtu við seingina og lurtaði eftir tí turru, típtu kikkann, sum, tó at hon svav, bleiv við at fara gjøgnum kroppin á Jóhannu sum skjálvtarið.

Næsta morgun hoyrði Jóhanna í hálvsvøvn ein undarligan larm.

Hon hoyrði tramp og rennan, og dyr vórðu rivnar upp og brestar í. Hon vildi fegin vita, hvat tað var, men fekk seg ikki at vakna rættuliga. Umsiður fekk hon eyguni upp og reisti seg upp.

Tung, dragandi fótafet runnu inn til hennara, og so hoyrði hon málið á fæðirinum rópa úr trappuni: „Hvar skal hann seta kuffertið, Louisa?“

Jóhanna smekkaði hendurnar saman og sprakk upp í seingina. Tað var sannheit! Mamman og pápin skuldu koma aftur í dag. Tey vóru longu komin.

So fór hurðin upp og mamma hennara í ferðaklæðum og við longum slæri kom móti seingini við útbreiddum ørnum.

„Jóhanna! Seta, litla Jóhanna mín!“

Jóhanna stóð upprætt í seingini. Eitt eygnabrá aftrat, og hon lá í ørmunum á móður síni við hondunum um hennara nakka.

„Eg hoyri at tanta sigur, at tú hevur verið so góð genta,“ segði mamman og kysti hana.

„Ja, og rásilkið er komið fyrri dagin aftur,“ hoyrði Jóhanna Lisu tantu siga við einum longum harki. „Vinsilin hevði vavt seg fastan um brillurnar hjá mær, sum lógu í vind-eyganum.“

Viggo Dalsgaard týddi